

Datum van
inontvangstneming

:

25/04/2014

Zaak C-127/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

18 maart 2014

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Republiek Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 maart 2014

Verzoekende partij in eerste aanleg:

Andrejs Surmačs

Verwerende partij in eerste aanleg:

Finanšu un kapitāla tirgus komisija

BESLUIT

te Riga, op 12 maart 2014

De Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (kamer voor bestuursgeschillen van het hooggerechtshof van de Republiek Letland) heeft in voltallige zitting (omissis):

(omissis)

(omissis: informatie over de samenstelling van de kamer en de vertegenwoordigers van de partijen)

ter openbare terechtzitting het bestuursrechtelijke geding behandeld dat door Andrejs Surmačs is ingesteld teneinde een gunstig besluit te verkrijgen waarin hij wordt erkend als deposant aan wie de gewaarborgde schadeloosstelling is verschuldigd, en dat thans ziet op het cassatieberoep dat Andrejs Surmačs heeft ingesteld tegen het arrest van de Administratīvā apgabaltiesa (regionale administratieve rechtbank) van 24 april 2013 en

VERKLAART:

Toepasselijke wetgeving

Unierecht

- 1 Artikel 3, lid 1, van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (hierna: „richtlijn” of „richtlijn 94/19/EG”) bepaalt dat elke lidstaat erop toeziet dat op zijn grondgebied een of meer depositogarantiestelsels worden ingevoerd en officieel worden erkend.

Artikel 7, lid 1 bis, bevat bepalingen inzake de dekking van de deposito's van iedere deposant wanneer de deposito's niet-beschikbaar zijn. Overeenkomstig artikel 7, lid 6, van de richtlijn dragen de lidstaten er zorg voor dat deposanten hun recht op schadeloosstelling middels een vordering tegen het depositogarantiestelsel kunnen doen gelden.

- 2 In de considerans van de richtlijn staat te lezen dat een lidstaat die van oordeel is dat bepaalde categorieën in een limitatieve lijst vermelde deposito's of deposanten geen bijzondere bescherming behoeven, deze moet kunnen uitsluiten van de garantie die wordt geboden door de depositogarantiestelsels.

Artikel 7, lid 2, van de richtlijn bepaalt dat de lidstaten mogen voorschrijven dat voor bepaalde deposanten of bepaalde deposito's geen garantie, dan wel een lager garantiebedrag geldt. De lijst van uitsluitingen is in bijlage I opgenomen.

Punt 7 van bijlage I bij de richtlijn maakt melding van de volgende mogelijke uitsluitingen:

„Deposito's van bestuurders, beheerders, hoofdelijk aansprakelijke vennoten van de kredietinstelling, van personen die voor ten minste 5 % in het kapitaal van de kredietinstelling deelnemen, van met de wettelijke controle van de jaarrekening van de kredietinstelling belaste personen en van deposanten met soortgelijke status bij andere ondernemingen in dezelfde groep.”

Nationaal recht

- 3 Het depositogarantiestelsel is in Letland geregeld in de Noguldījumu garantiju likums (depositogarantiewet), waarbij richtlijn 94/19/EG in het Letse recht is omgezet. Luidens artikel 7 van deze wet (hier en hierna, tenzij anders bepaald, „versie van de wet die gold ten tijde van de onbeschikbaarheid van de deposito's”) bestaat het depositogarantiefonds uit: de inbrengen door de deposito-instellingen, één inbreng uit de Letse staatsbegroting en één inbreng door de Bank van Letland. Overeenkomstig artikel 1, lid 7, van de wet is de Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Commissie van de financiële markt en de kapitaalmarkt[; hierna: „komisija”]) belast met het beheer van dit fonds.

Artikel 3, lid 1, van de Noguldījumu garantiju likums bepaalt het bedrag van de gewaarborgde schadeloosstelling: ongeacht de datum waarop het deposito is gestort, is de aan een deposant gewaarborgde schadeloosstelling voor een bij een deposito-instelling gestort deposito gelijk aan het bedrag van het gegarandeerde deposito, met een maximum van 100 000 EUR.

- 4 Artikel 17 van de Noguldījumu garantiju likums bepaalt wanneer de gewaarborgde schadeloosstelling is uitgesloten.

„De gewaarborgde schadeloosstelling is niet verschuldigd voor:

[...]

4) deposito's die zijn gestort door aandeelhouders van een deposito-instelling met een aanzienlijke deelneming, leden of de voorzitter van de raad van toezicht of de raad van bestuur, de directeur van de interne auditdienst, de accountant van de onderneming, en andere werknemers van de deposito-instelling die de activiteit van de deposito-instelling plannen, beheren en controleren en daarvoor verantwoordelijk zijn (versie die van kracht is sinds 19 juni 2009).

Voordien waren deze uitsluitingen in de wet anders geformuleerd.

In de versie van 1 januari 2003, bepaalde artikel 17, lid 4, van de wet:

„De gewaarborgde schadeloosstelling is niet verschuldigd voor:

[...]

4) deposito's die zijn gestort door deposanten die volgens de wet met de deposito-instelling verbonden zijn.”

Volgens artikel 19, lid 1, van de Kredītiestāžu likums (wet op de kredietinstellingen) wordt onder met de kredietinstellingen verbonden personen onder meer verstaan: „de voorzitters en leden van de raad van toezicht, van de raad van bestuur, van het toezichtsorgaan of de interne auditdienst van de kredietinstelling, andere werknemers van de kredietinstelling die de activiteit van de deposito-instelling plannen, beheren en controleren en daarvoor verantwoordelijk zijn, alsook hun echtgenoten en hun verwanten in opgaande en neergaande lijn”.

In de oorspronkelijke versie van de Noguldījumu garantiju likums (die van kracht werd op 1 oktober 1998) was die uitsluiting echter als volgt geformuleerd in artikel 17, lid 1, punt 2:

„1) De gewaarborgde schadeloosstelling is niet verschuldigd voor:

2) deposito's van de leden van de raad van toezicht of de raad van bestuur, de directeur-generaal of leden van het toezichtsorgaan van de bankinstellingen”.

Aan het geding ten grondslag liggende feiten

- 5 Op 21 november 2011 heeft de Komisija besluit nr. 278 vastgesteld, waarbij de financiële dienstverlening door de naamloze vennootschap „Latvijas Krājbanka” werd beëindigd, de leden van de raad van toezicht en van de raad van bestuur uit hun functie werden ontheven en een voorlopig bewindvoerder werd benoemd.

Verzoeker, Andrejs Surmačs, bekleedde in die bank de functie van vicepresident voor internationale en financieelrechtelijke kwesties.

Gelet op zijn functie werd geoordeeld dat verzoeker niet de hoedanigheid had van deposant aan wie de gewaarborgde schadeloosstelling was verschuldigd. De Komisija, waarbij verzoeker op 12 december 2011 bezwaar heeft gemaakt, heeft bij besluit van 5 januari 2012 vastgesteld dat verzoeker terecht het recht op de gewaarborgde schadeloosstelling was ontzegd omdat hij een werknemer van de deposito-instelling was die de activiteit van die instelling plande, beheerde en controleerde en daarvoor verantwoordelijk was (artikel 17, lid 4, van de Noguldījumu garantiju likums).

- 6 Aangezien verzoeker het niet was eens met de zienswijze van de Komisija, heeft hij bij de Administratīvā apgabaltiesa beroep ingesteld met het verzoek de Komisija te gelasten hem te erkennen als een persoon die recht heeft op de gewaarborgde schadeloosstelling. Tot staving van dat verzoek voerde hij aan dat zijn functie enkel een „erefunctie” zonder enige beslissingsbevoegdheid was.
- 7 Bij vonnis van 24 april 2013 heeft de Administratīvā apgabaltiesa verzoekers verzoek afgewezen, op basis van de volgende overwegingen.

7.1 De wetgever heeft beoogd het depositogarantieniveau te beperken voor degenen die met hun handelingen de activiteit van de kredietinstelling en bijgevolg ook het vermogen om depositanten te garanderen dat hun deposito's beschikbaar zijn, direct beïnvloeden. Beslissend is de vraag of de betrokken werknemer bevoegd en verantwoordelijk is voor de planning, het beheer en de controle van de activiteit van de deposito-instelling.

7.2 Gelet op de betekenis van de titel „vicepresident” in het Lets, moet worden geconcludeerd dat een persoon met een dergelijke functie, moet worden aangemerkt als een van de leidinggevende werknemers van de instelling, onderneming of organisatie. Deze hoedanigheid impliceert dat verzoeker in het concrete geval voorts rechtstreeks onder het gezag stond van de hoogste functie van de kredietinstelling, te weten de voorzitter van de raad van bestuur.

7.3 In de beschrijving in de in de beroepscode neergelegde beroepsclassificatie is verzoekers functie opgenomen in de categorie „directeuren-generaal en bedrijfsleiders”. Tot de voornaamste taken van deze categorie behoren onder meer de vaststelling en formulering van de strategie van de onderneming en de planning, het beheer en de coördinatie van die strategie. Deze omstandigheid moet

in de beoordeling worden betrokken. Voor een gefundeerde beoordeling is echter vereist dat ook de in de beschrijving van de functie vermelde verplichtingen en verantwoordelijkheden worden onderzocht.

7.4 Uit de beschrijving van verzoekers functie blijkt dat de voornaamste verantwoordelijkheden en doelstellingen van zijn functie bestaan in: het plannen, coördineren en controleren van de juridische ondersteuning met betrekking tot de financieelrechtelijke en internationale bankverrichtingen. De functiebeschrijving vermeldt voorts als voornaamste verplichtingen en verantwoordelijkheden: de vaststelling, het beheer en de voorbereiding van een juridisch kader voor internationale financiële bankverrichtingen; de vaststelling, het beheer en de voorbereiding van een juridisch kader voor andere belangrijke financiële bankverrichtingen; de voorbereiding van de juridische aspecten van nieuwe financiële bankproducten; de adviesverlening aan de raad van toezicht en de raad van bestuur van de bank inzake financieelrechtelijke kwesties en het uitbrengen van relevante adviezen, en de opstelling van juridische adviezen, met name over ingewikkelde rechtsvragen.

Uit de in de functiebeschrijving vermelde verplichtingen kan worden afgeleid dat verzoekers taken zien op de leiding en structurering van de activiteit van de kredietinstelling met betrekking tot de internationale verrichtingen en de andere belangrijke financiële verrichtingen van de kredietinstelling.

Ook al is verzoekers functie niet opgenomen in de lijst van functies die de bevoegdheid verlenen om documenten te ondertekenen overeenkomstig de bepaling „inzake de ondertekeningsbevoegdheid van de werknemers van de AS ‚Latvijas Krājbanka’ en de voorschriften voor het gebruik van zegels en stempels”, staat het buiten twijfel dat verzoeker overeenkomstig de met zijn functie samenhangende bevoegdheden de mogelijkheid had om de activiteit van de kredietinstelling te beïnvloeden. Bovendien heeft verzoeker niet enkel de mogelijkheid om de activiteit van de kredietinstelling te beïnvloeden, maar volgens de functieomschrijving zelfs de verplichting om belangrijke verrichtingen van de kredietinstelling te plannen en te beheren en de juridische aspecten van die verrichtingen te controleren.

- 8 Verzoeker heeft cassatieberoep ingesteld tegen het vonnis van de Administratīvās apgabaltiesa op grond dat zij de strekking van de verplichtingen, rechten en verantwoordelijkheden van zijn functie niet grondig heeft onderzocht en dat zij bij de vaststelling en de beoordeling van die omstandigheden het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden, aangezien andere vicepresidenten van dezelfde kredietinstelling in andere gevallen werden aangemerkt als personen die in aanmerking kwamen voor de depositogarantie. Voorts betoogt verzoeker dat de Administratīvā apgabaltiesa artikel 17, lid 4, van de Noguldījumu garantiju likums heeft toegepast zonder rekening te houden met artikel 7, lid 2, van richtlijn 94/19/EG en punt 7 van bijlage I daarbij.

Redenen voor twijfels over de uitlegging van het Unierecht

- 9 Blijkens het besluit van de Komisija en de ter terechtzitting verstrekte toelichtingen, was de Komisija van mening dat verzoekers functie viel onder de uitsluiting van artikel 17, lid 5, van de Noguldījumu garantiju likums (te weten „werknemers die de activiteit van de deposito-instelling plannen, beheren en controleren en daarvoor verantwoordelijk zijn), wat volgens de Komisija overeenstemt met de in punt 7 van bijlage I bij richtlijn 94/19/EG („beheerders van de kredietinstelling”) bedoelde uitsluiting. Ook meende de Komisija dat niet enkel de formele beschrijving van de rechten en verplichtingen van de functie van essentieel belang was, maar vooral de effectieve en daadwerkelijke invloed van de persoon op de activiteit van de kredietinstelling. Zoals de vertegenwoordiger van de Komisija ter terechtzitting heeft verklaard, kon uit het feit dat verzoeker rechtstreeks onder het gezag stond van de voorzitter van de raad van bestuur en in de externe betrekkingen van de kredietinstelling rechtstreeks namens haar handelde (evenwel zonder het formele recht om overeenkomsten te sluiten en beslissingen te nemen), namelijk worden afgeleid dat verzoeker in wezen een „vertrouwenspersoon” was met wiens standpunt rekening werd gehouden. Volgens de Komisija kon verzoeker met zijn functie en handelwijze dan ook de strategie van de kredietinstelling beïnvloeden.

Verzoeker daarentegen betoogt dat hij geen ondertekeningsbevoegdheid (vertegenwoordigingsbevoegdheid) had, en niet bevoegd was om beslissingen te nemen met betrekking tot de belangrijke elementen van de verrichtingen (omissis), of om instructies te geven aan andere werknemers of afdelingen van de kredietinstelling, en hij evenmin beschikte over andere bevoegdheden waarmee hij de activiteit van de kredietinstelling kon beïnvloeden. Voorts stelt hij dat binnen de kredietinstelling de juridische ondersteuning werd verleend door de juridische dienst, die onder het gezag stond van de raad van bestuur en niet van verzoeker.

- 10 Uit deze meningsverschillen blijkt dat het geschil ziet op de wijze waarop de in punt 7 van bijlage I bij richtlijn 94/19/EG bedoelde uitsluiting moet worden uitgelegd en bijgevolg hoe het Letse recht in het licht van de richtlijn moet worden toegepast.
- 11 In de eerste plaats kan twijfel rijzen over de vraag of die bepaling een uitputtende opsomming geeft van degenen die kunnen worden aangemerkt als met de betrokken kredietinstelling verbonden personen aan wie het recht op de gewaarborgde schadeloosstelling moet worden ontzegd.
- 12 Ook moet worden gepreciseerd hoe punt 7 van bijlage I moet worden uitgelegd wat de onder die bepaling vallende categorieën personen betreft. Een vergelijking moet worden gemaakt met de definities in punt 2 van de richtsnoeren voor het beoordelen van de geschiktheid van leden van het leidinggevend orgaan en medewerkers met een sleutelfunctie (EBA/GL/2012/06) van de Europese

Bankautoriteit van 22 november 2012, waarin de in deze richtsnoeren bedoelde categorie personen specifiek is omschreven:

- 1) „leidinggevend orgaan”: bestuurslichaam (of bestuurslichamen) van een kredietinstelling, met daarin verenigd de toezicht- en bestuursfunctie, dat de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid heeft en bevoegd is om de strategie, doelstellingen en algehele koers van de instelling te bepalen;
- 2) „leidinggevend orgaan in zijn toezichtfunctie”: leidinggevend orgaan in zijn functie van het toezicht houden op en controleren van de bestuurlijke besluitvorming;
- 3) „lid”: voorgesteld of benoemd lid van het leidinggevend orgaan;
- 4) „medewerkers met een sleutelfunctie”: medewerkers die door hun functie een aanzienlijke invloed op de koers van de instelling hebben maar geen lid van het leidinggevend orgaan zijn. Personen die mogelijk een sleutelfunctie vervullen, zijn hoofden van grote bedrijfsonderdelen, EER-filialen of dochterondernemingen in een derde land of hoofden van ondersteunende en interne-controle-eenheden.

Aldus geven deze richtsnoeren een ruimere uitlegging van de personen die aan de geschiktheidsbeoordeling zijn onderworpen. In casu is het van wezenlijk belang na te gaan of verzoeker een „medewerker met een sleutelfunctie” is. Deze richtsnoeren zijn echter niet direct van toepassing op het onderhavige geval, en de richtlijn biedt geen antwoord op de vraag of voor de toepassing van de uitsluiting van de gewaarborgde schadeloosstelling ook een samenhang is vereist tussen de aanzienlijke invloed van de betrokken persoon op de activiteit van de kredietinstelling en het recht van de lidstaten om die persoon de gewaarborgde schadeloosstelling te ontzeggen. De richtlijn formuleert evenmin criteria aan de hand waarvan de invloed van de personen op de activiteit van de kredietinstelling in de zin van die richtlijn kan worden beoordeeld. Derhalve moet de werkingssfeer van artikel 7, lid 2, van de richtlijn en punt 7 van bijlage I worden verduidelijkt, aangezien het Hof van Justitie van de Europese Unie zich nog niet over deze kwestie heeft uitgesproken.

- 13 Uit punt 7 van bijlage I bij de richtlijn kan niet worden afgeleid of de uitsluiting enkel geldt ten aanzien van degenen die verantwoordelijk zijn voor de activiteit van de kredietinstelling in haar geheel of ook geldt voor degenen wier verantwoordelijkheid beperkt is tot een specifieke functie of een specifieke activiteitstak van de deposito-instelling. De Komisija heeft bij de voor de Administratīvā tiesa (alook in andere bij die rechterlijke instantie aanhangige geschillen) bestreden beslissing verschillende vicepresidenten van de AS „Latvijas Krājbanka” betaling van de gewaarborgde schadeloosstelling ontzegd:
 - de vicepresident met als voornaamste functionele verantwoordelijkheid de planning, coördinatie en controle van de juridische ondersteuning inzake de

financieelrechtelijke en internationale bankverrichtingen (zijnde verzoeker in het onderhavige geval).

- de vicepresident met als voornaamste functionele verantwoordelijkheid de planning en organisatie van de kredietverlening en de verkoop van bankproducten.
- de vicepresident met als voornaamste functionele verantwoordelijkheid de kredietverlening aan ondernemingen, de ontwikkeling en de verkoop van bankproducten en de uitvoering van individuele opdrachten voor de internationale clientèle.
- de vicepresident met als voornaamste functionele verantwoordelijkheid de advisering inzake en de controle van de economische verrichtingen van de belangrijke kredietnemers van de bank.
- de vicepresident met als voornaamste functionele verantwoordelijkheid de ontwikkeling, de verbetering en de controle van de effectendienstverlening van de bank.

Zoals opgemerkt, hield de functionele verantwoordelijkheid van elke vicepresident verband met een specifieke activiteitstak of functie van de deposito-instelling (omissis). Aldus rijst in de context van de onderhavige zaak de vraag of artikel 7, lid 2, van de richtlijn en punt 7 van bijlage I daarbij toelaten dat de lidstaten betaling van de gewaarborgde schadeloosstelling ontzeggen aan degenen die een functie bekleden met verantwoordelijkheden die verband houden met een specifieke activiteitstak van de kredietinstelling of een specifieke functie, maar niet met de leiding van de activiteit van de kredietinstelling in haar geheel.

- 14 Voor zover artikel 7, lid 2, van de richtlijn en punt 7 van bijlage I ook zien op de leiding van een specifieke activiteitstak van de kredietinstelling of een specifieke functie, moet eveneens worden verduidelijkt of rekening moet worden gehouden met de inhoud van die activiteitstak of functie. Indien punt 7 van bijlage I bij de richtlijn beoogt de gewaarborgde schadeloosstelling te ontzeggen aan degenen wier handelingen van aanzienlijke invloed zijn op de resultaten van de activiteit van de kredietinstelling en dus de onbeschikbaarheid van de deposito's kunnen uitlokken of bevorderen, zou het mogelijk zijn om de activiteitstakken te onderscheiden van de sleutelfuncties. Nagegaan moet worden of ook de uitsluiting van degene die verantwoordelijk is voor de effectendienstverlening (*security*) van de kredietinstelling van de categorie personen die in aanmerking komen voor de gewaarborgde schadeloosstelling, kan worden gerechtvaardigd wanneer de effectendienstverlening geen verband houdt met de redenen waarom de deposito's onbeschikbaar zijn.
- 15 Ongeacht de wijze waarop de richtlijn met betrekking tot de in het vorige punt genoemde kwestie wordt uitgelegd, is het voorts essentieel vast te stellen om welk type leiding het in punt 7 van bijlage I bij de richtlijn gaat. Meer bepaald rijst de vraag of de werknemer volledig verantwoordelijk moet zijn voor de gebieden

waarmee hij is belast dan wel of het volstaat dat hij de loutere mogelijkheid heeft om de beleidskoers op dat gebied in min of meerdere mate te beïnvloeden. In het ene geval draagt die persoon bijvoorbeeld de hoofdverantwoordelijkheid voor het juridische kader van de activiteit van de kredietinstelling en staat de juridische dienst van die instelling volledig onder zijn gezag en volgt deze diens instructies. In het andere geval is die persoon bijvoorbeeld enkel belast met de algemene planning van de juridische ondersteuning zonder dat hij, wat de juridische kwaliteit van zijn beslissingen betreft, verantwoordelijk is voor de juridische ondersteuning van de kredietinstelling. De Letse wet verwijst naar de werknemers die de activiteit van de deposito-instelling *plannen, beheren en controleren* en daarvoor verantwoordelijk zijn. Verzoeker wijst met klem op het feit dat het essentieel is dat de met de functie van de werknemer verbonden verplichtingen alle hiernavolgende taken omvatten: het plannen, het beheren, het controleren en het dragen van verantwoordelijkheid.

In dit verband moet ook rekening worden gehouden met de stelling van de Komisija dat de gewaarborgde schadeloosstelling, gelet op de door de wet nagestreefde doelstellingen, kan worden ontzegd aan werknemers die de kredietinstelling of bepaalde van haar activiteitstakken *beïnvloeden*. Zoals in het vorige punt is aangegeven, komt deze vraag voornamelijk erop neer of (minstens een vermoeden van) een verband is vereist tussen de met de functie van de werknemer samenhangende verplichtingen en de mogelijkheid dat hij door de nakoming van deze verplichtingen de onbeschikbaarheid van de deposito's kan beïnvloeden. Indien wordt aanvaard dat betaling van de gewaarborgde schadeloosstelling, overeenkomstig de door de richtlijn nagestreefde doelstellingen, kan worden ontzegd aan werknemers wier invloed op de activiteit van de kredietinstelling voldoende belangrijk is, rijst de vraag hoe belangrijk die invloed op de activiteit van de kredietinstelling moet zijn en welke criteria moeten worden gehanteerd om vast te stellen dat werknemers een zodanige invloed hebben dat zij kunnen worden aangemerkt als „beheerders” in de zin van punt 7 van bijlage I bij de richtlijn. Zoals verzoeker terecht opmerkt, heeft om het even welke werknemer die de met zijn functie verbonden taken verricht, in zekere zin invloed op de activiteit van de kredietinstelling. Niettemin spreekt het voor zich dat de uitsluiting van alle werknemers van de kredietinstelling van de gewaarborgde schadeloosstelling zou indruisen tegen de doelstellingen van de richtlijn.

- 16 Ongeacht de wijze waarop de richtlijn in het kader van de eerdergenoemde kwestie moet worden uitgelegd, dient ook te worden verduidelijkt of voor de toepassing van artikel 7, lid 2, van de richtlijn en punt 7 van bijlage I daarbij enkel relevant zijn de met de functie samenhangende verplichtingen en rechten die in de beschrijving van de functie zijn vermeld dan wel of ook de daadwerkelijke of zelfs informele invloed van de betrokkene op de kredietinstelling of op specifieke activiteitstakken van die instelling in het licht van alle omstandigheden relevant kan zijn.

Zo kunnen de omstandigheden van het onderhavige geval aldus worden uitgelegd dat de functie aan de persoon, die een vertrouwenspersoon is die dicht staat bij de raad van bestuur van de kredietinstelling, een grote daadwerkelijke (zij het informele) invloed verleent op de beslissingen van de raad van bestuur van de kredietinstelling, en juist daarom bekleedt deze persoon de functie van vicepresident (gewoonlijk zijn vicepresidenten verantwoordelijke personen die deel uitmaken van de leiding van de organisatie). In casu moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat verzoeker rechtstreeks onder het gezag stond van de voorzitter van de raad van bestuur van de kredietinstelling, en dat hij net voordat hij de functie van vicepresident bekleedde, lid was van de raad van bestuur, dat juist hij beoordelingen (in de vorm van aanbevelingen) gaf over de wenselijkheid dat de kredietinstelling handelsbetrekkingen zou aanknopen, en contacten legde met mogelijkerwijs belangrijke handelspartners, waarbij de latere definitieve beslissing werd overgelaten aan de raad van bestuur (of bijvoorbeeld aan het comité voor kredietverlening) en de technische uitvoering werd overgelaten aan de juridische dienst.

- 17 Gelet op een en ander acht de Augstākā tiesa het noodzakelijk om het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudiciële vragen voor te leggen. (omissis)

Overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, (omissis) heeft de Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments het volgende

beslist

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet punt 7 van bijlage I bij richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake de depositogarantiestelsels aldus worden uitgelegd dat de daarin gegeven opsomming van personen die moeten worden beschouwd als met de betrokken kredietinstelling verbonden personen aan wie het recht op de gewaarborgde schadeloosstelling moet worden ontzegd, uitputtend is?
2. Kan een persoon die volgens zijn functiebeschrijving het recht heeft om een activiteitstak van de kredietinstelling of de uitvoering van een taak, maar niet de activiteit van de kredietinstelling in haar geheel, te plannen, te coördineren en te controleren, en die geen bevelen kan geven of voor andere personen bindende beslissingen kan nemen, worden beschouwd als beheerder van een kredietinstelling of als een andere in punt 7 van bijlage I bij de richtlijn bedoelde persoon? Moet rekening worden gehouden met de inhoud van de activiteitstak van de kredietinstelling of van de functie?
3. Moet punt 7 van bijlage I bij de richtlijn aldus worden uitgelegd dat een lidstaat betaling van de gewaarborgde schadeloosstelling kan ontzeggen aan een persoon die overeenkomstig de in de functieomschrijving vermelde

rechten en verplichtingen, niet kan worden beschouwd als leidinggevende persoon maar die feitelijk een aanzienlijke invloed heeft op de beslissingen van de leidinggevende personen van de kredietinstelling of van de hoofdelijk voor die instelling aansprakelijke personen? Kan de louter informele invloed die uitgaat van het gezag, de knowhow of de kennis van de persoon inzake de activiteit van de kredietinstelling in deze context relevant zijn?

De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan. (omissis)

(omissis)